

پیام همبستگی با کارگران دوچرخه سازی "بایک سیستم" در نوردهاوزن در آلمان

دوستان! هم‌زمان!

اقدام شما در تصرف کارخانه "بایک سیستم" به مدت 116 روز (از 10 ژوئیه تا 26 اکتبر 2007) و تولید دوچرخه با مارک "دوچرخه اعتصاب" (strike bike) برای جلوگیری از تعطیل کارخانه و بیکاری کارگران مایه دلگرمی و نیز سربلندی کارگران جهان از جمله من به عنوان یکی از فعالان کارگری ایران گردید. شما با این اقدام نشان دادید که کارگران اگر به نیروی خود تکیه کنند می‌توانند از تعطیل کارخانه و بیکاری کارگران - که از عوارض توحش سرمایه داری به ویژه شکل نئولیبرالی آن است - جلوگیری کنند. شما نشان دادید که کارگران مرعوب برچسب "اعتصاب وحشی"، که دنیای سرمایه داری برای بازداشتن کارگران از مبارزه علیه سرمایه اختراع کرده است، نمی‌شوند. شما نشان دادید که کارگران اگر اراده کنند برای اداره و مدیریت کارخانه نه تنها هیچ چیزی از سرمایه داران کم ندارند بلکه قادرند تولید را با کیفیتی بسیار مرغوب تر و هزینه ای بسیار کمتر از سرمایه داران سامان دهند. شما نشان دادید که کارگران اگر متحد شوند قادرند بر رقابت و تفرقه ناشی از نظام سرمایه داری، که کارگران را به جای مبارزه با این نظام به جان یکدیگر می‌اندازد، غلبه کنند. شما نشان دادید که کارگران متحد می‌توانند تولید را نه براساس سود بلکه بر پایه نیاز جامعه سازمان دهند. و، مهم تر از همه این‌ها، اقدام شما به مثابه یک نمونه و الگوی کوچک نشان داد که کارگران اگر به نیروی خود متحد و متشکل شوند و مبارزه خود علیه سرمایه را خودآگاهانه سازند قادرند کل جامعه بشری را اداره و هدایت کنند.

هم طبقه ای‌ها!

شما احتمالاً می‌دانید که کارگران در این یا آن زمان و در این جا و آن جای دنیا همیشه به چنین اقداماتی دست یازیده اند و همچنان دست می‌یازند. همین چند سال پیش بود که کارگران کارخانه پوشاک بروکمن در آرژانتین کارخانه را به تصرف خود درآوردند و دولت و دادگاه‌های این کشور را مجبور کردند که اداره کارخانه توسط کارگران را به رسمیت بشناسند. در ایران نیز سال پیش، در جریان تعطیل یکی از کارخانه‌ها به نام کارخانه یخچال سازی لرستان در شهر خرم‌آباد، این نظر در میان کارگران مطرح شد که برای جلوگیری از تعطیل کارخانه و بیکاری

کارگران دولت موظف است امکانات لازم را در اختیار کارگران بگذارد تا آنان خود تولید را اداره و سازماندهی کنند. بنابراین، اقدام شما یکی از سنت های مبارزه طبقه کارگر علیه سرمایه داری در کل جهان است. اما پرسش اساسی این است که چرا این اقدامات ضدسرمایه داری پس از مدتی فروکش می کند و حد اکثر فقط برای مدتی تعطیل کارخانه و بیکاری کارگران را عقب می اندازد؟ پرسش این است که چرا این اقدام های شجاعانه کارگران در این جا و آن جای دنیا به هم گره نمی خورد و به یک نیروی بنیان کن برای جلوگیری قطعی از تعطیل کارخانه و بیکاری کارگران تبدیل نمی شود؟

پاسخ این پرسش در یک کلام آن است که کارگران از اتحاد و تشکلی که قادر باشد نظام سرمایه داری را به عقب براند و در نهایت براندازد برخوردار نیستند. بخش عظیمی از کارگران جهان (از جمله کارگران ایران) فاقد هرگونه تشکل هستند، چه رسد به تشکل مستقل از سرمایه و دولت آن. آن بخش از کارگران جهان نیز که از تشکل برخوردارند زیر سیطره اتحادیه های رفرمیستی به سر می برند که نمی خواهند کمترین تعرضی به ساحت مقدس سرمایه انجام دهند. همین تصویر سریع و در عین حال واقعی از وضعیت کنونی سازمان یابی طبقه کارگر در جهان نشان می دهد که کارگران برای رهایی از مصائب سرمایه از جمله بیکاری هیچ چاره ای جز متشکل شدن در یک سازمان ضدسرمایه داری و سراسری ندارند.

رفقای کارگر کارخانه "بایک سیستم"!

هم اکنون شماری از فعالان ضدسرمایه داری ایران هدف خود را فعالیت برای ایجاد تشکل ضدسرمایه داری و سراسری طبقه کارگر ایران قرار داده اند. وظیفه خود می دانم به عنوان یکی از این فعالان ضمن اعلام همبستگی خود با اقدام دلاورانه و شجاعانه شما در تصرف کارخانه و اعمال کنترل کارگری بر آن، شما را به ایجاد تشکل ضدسرمایه داری در کارخانه خود و تلاش برای پیوند آن با سایر تشکل های ضدسرمایه داری در آلمان در جهت برپایی سازمان ضدسرمایه داری و سراسری کارگران آلمان دعوت کنم. پی ریزی یک انترناسیونال کارگری به عنوان پرچمدار دنیایی انسانی و فارغ از ستم طبقاتی در گرو پیمودن این راه است. همبستگی مرا بپذیرید.

دست شما را صمیمانه می فشارم و برایتان آرزوی پیروزی می کنم.

محسن حکیمی، فعال کارگری در ایران

4 نوامبر 2007